

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa R. Ś.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.211,17 złotych (sześć tysięcy dwieście jedenaście 17/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 maja 2016 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 2.430 złotych (dwa tysiące czterysta trzydzieści) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 387 złotych (trzysta osiemdziesiąt siedem) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 67,60 złotych (sześćdziesiąt siedem złotych 60/100) z roszczenia zasądzonego w punkcie 1.

Sygn. akt I C 252/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 kwietnia 2016 roku R. Ś. reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 7.350,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podano, że w dniu 16 listopada 2015 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. R.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady wypłacając na rzecz poszkodowanego z tytułu szkody w pojeździe kwotę 6.768,25 zł. Powód na podstawie umowy cesji zawartej z poszkodowaną wstąpił w jej prawa. Powód uznając, iż przyznane odszkodowanie nie odpowiada kosztom naprawy pojazdu, wystąpił do pozwanego o dopłatę należnego odszkodowania przedstawiając prywatną kalkulację kosztów naprawy sporządzoną przez niezależnego rzeczoznawcę, z której wynika, że szacowany koszt naprawy brutto pojazdu wynosi 14.118,66 zł. Powód domaga się zapłaty według wartości brutto.

/pozew k. 2-4/

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka akcyjna w W. reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma strona pozwana zakwestionowała żądanie pozwu zgłaszając zarzut bezzasadnego zawyżenia przez powoda wysokości odszkodowania oraz zakresu szkody w pojeździe. W ocenie pozwanego wypłacone do tej pory odszkodowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu technicznego sprzed zdarzenia z dnia 16 listopada 2015 roku. Nadto zdaniem pozwanego w sytuacji nieprzedstawienia przez powoda faktur za naprawę pojazdu zasadnym jest ustalenie wysokości należnego odszkodowania wedle metody kosztorysowej, gdyż brak jest dowodów, że poszkodowany poniósł wyższą szkodę. Naprawienie pojazdu przez przywrócenie go do stanu poprzedniego oznacza, że wartość szkody równa jest kosztom naprawy pojazdu.

/odpowiedź na pozew k. 37-40/

W piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2017 roku pełnomocnik powoda wnosił o zasądzenie kosztów naprawy pojazdu według kwoty uwzględniającej naprawę pojazdu przy użyciu części oryginalnych części zamiennych („Q”) wskazując, że w uszkodzonym pojeździe zniszczone zostały części oryginalne i z tej przyczyny powinny być zastąpione dokładnie takimi samymi elementami.

/pismo k. 97-98/

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2017 roku pełnomocnik pozwanego wskazywał, że w niniejszej sprawie zasadnym jest dokonanie naprawy z użyciem części alternatywnych również o jakości Q. Na potrzebę tę wskazuje wiek pojazdu, fakt, iż pojazd nie jest już objęty gwarancją producenta i brak jest potwierdzenia, aby był on serwisowany wyłącznie w ASO, oraz fakt, iż pojazd ten posiadał zamontowane części alternatywne. Nadto pełnomocnik pozwanego wskazywał, że zgodnie z wytycznymi Komisji Nadzoru Finansowego dotyczącymi likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych Zakład ubezpieczeń, powinien uwzględniać wyłącznie wartość części o, w przypadku pojazdów będących na gwarancji producenta, który uzależnia zachowanie gwarancji od wykorzystania w naprawie wyłącznie takich części [wytyczna 17.1). Ponadto zgodnie z wytyczną nr 17.2 zakład ubezpieczeń powinien uwzględnić wartość części o również, gdy uzasadnia to szczególny interes uprawnionego

/pismo k. 142-143/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność M. R..

Sprawca zdarzenia posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych wykupioną pozwanego.

/bezsporne/

Po zdarzeniu przedmiotowy samochód został sprzedany.

/zeznania świadka M. R. e-protokół adnotacja 00:05:33-00:08:15/

Po zgłoszeniu szkody pozwany sporządził kosztorys naprawy przedmiotowego pojazdu z którego wynikało, że szacunkowy koszt naprawy pojazdu wynosi brutto 5.741,79 zł. Pozwany przyjął stawkę za robocizogodzinę w wysokości 70 zł netto oraz dostępne części alternatywne o tzw. porównywalnej jakości. Stawka 70 zł jest nieadekwatna do cen usług motoryzacyjnych na rynku (...) obowiązujących w IV kwartale 2015 roku.

/kosztorys k. 22-25 wraz z opinią pisemną biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. k. 68-76 i opinią pisemną uzupełniającą k. 124-127/

Pozwany decyzją z dnia 8 grudnia 2015 roku przyznał na rzecz poszkodowanej tytułem kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu kwotę 5.471,79 zł.

/decyzja akta szkody plik pdf 6039-p00188/

W dniu 2 stycznia 2016 roku M. R. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności wynikającej ze szkody w przedmiotowym pojeździe przysługującej jej w stosunku do pozwanego.

/umowa przelewu wierzytelności k. 8/

Powód sporządził własną kalkulację naprawy przedmiotowego pojazdu nr 74/11/2015 z której wynika, że szacunkowe koszty naprawy brutto przedmiotowego pojazdu wynoszą kwotę 14.262,35 zł. W kalkulacji kosztów naprawy przyjęto stawkę za roboczogodzinę pracy na poziomie 90 zł netto oraz wykorzystanie wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Stawka 90 zł mieściła się w zakresie stawek przeciętnych przy naprawach blacharsko - lakierniczych i zasługuje na uwzględnienie.

/kalkulacja naprawy k. 9-17 wraz z opinią pisemną biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. k. 68-76 i opinią pisemną uzupełniającą k. 124-127/

Pismem z dnia 5 kwietnia 2016 roku powód reprezentowany przez M. K. z Kancelarii (...) w M. wezwał pozwanego do zapłaty na swoją rzecz kwoty 8.376,87 zł tytułem pełnego odszkodowania za szkodę w przedmiotowym pojeździe w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania na rachunek powoda.

/pismo z dnia 5 kwietnia 2016 roku k. 18 dowód nadania k. 19/

W odpowiedzi na pismo pełnomocnika powoda z dnia 5 kwietnia 2016 roku pozwany dokonał ponownej analizy zgromadzonej przez siebie dokumentacji szkodowej i skorygował wysokość szkody do kwoty 6.768,25 zł brutto.

/decyzja k. 21/

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynikający z kolizji z dnia 16 listopada 2016 roku, według cen z daty szkody, stawce 90 zł za roboczogodzinę pracy przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu (o umownym oznaczeniu „O”) wynosi kwotę 12.979,42 zł brutto, zaś przy wykorzystaniu dostępnych części oryginalnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu, pochodzących od dostawców alternatywnych spoza sieci dilerkiej (o umownym oznaczeniu „Q”) wynosi kwotę 12.619,17 zł. brutto.

Części o umownym oznaczeniu „Q” to jest części z logo producenta części będącego ich dostawcą na tzw. pierwszy montaż pojazdów w rozumieniu Rozporządzenia Komisji Unii Europejskiej Nr 461/2010 z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych oraz Uzupełniających wytycznych w sprawie ograniczeń wertykalnych w porozumieniach dotyczących sprzedaży i napraw pojazdów silnikowych oraz dystrybucji części zamiennych do pojazdów, spełniają również kryterium części oryginalnych. Są to bowiem „części zamienne, wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi, przewidzianymi przez producenta pojazdu na tej samej linii produkcyjnej, co części opatrzone logo producenta pojazdu (tzw. zamienniki)”.

Ewentualny wzrost wartości pojazdu po naprawie powypadkowej może dotyczyć co najwyżej aut wieloletnich, a za takie nie można uważać samochodu nieco ponad 8-letniego. W tym przypadku nie należy oczekiwać wzrostu wartości pojazdu, ponieważ szereg części podlega naprawie (drzwi, pokrywa przednia), a nadto uległy uszkodzeniu elementy konstrukcyjne szkieletu nadwozia (wzmocnienie boczne prawe). Jedynym elementem, na którym zyskuje pojazd to reflektor, ponieważ element ten z biegiem czasu ulega tzw. „wypaleniu”, jest to jednak zbyt mało, aby oczekiwać wzrostu wartości całego pojazdu po naprawie, bądź co bądź powypadkowej.

Kalkulacja strony powodowej nie uwzględnia potrącenia 50 % z wartości zderzaka przedniego, co do którego pozwany stwierdził, wcześniejszą jego naprawę z użyciem szpachli wyrównującej i w tym zakresie nie odpowiada ona wysokości szkody.

Niezasadne jest stosowanie potrącenia z tytułu rzekomej wcześniejszej naprawy błotnika przedniego lewego bowiem z mapy grubości powłoki lakierniczej sporządzonej przez pozwanego wynika, że grubość nadwozia wynosiła na ww. elemencie zaledwie 65-70um

/opinia pisemna biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. k. 68-76 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 124-127/

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu w całości o materiał dowodowy zgromadzonego w aktach sprawy i aktach szkody a nadto w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. S.. W ocenie Sądu opinia ta została sporządzona w sposób kompleksowy i wyczerpujący, bazując na szerokim doświadczeniu zawodowym biegłego oraz na informacjach wynikających z profesjonalnych programów motoryzacyjnych. Tym samym opinia ta stanowi pełnowartościowo źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Nadto opinia ta nie była po jej uzupełnieniu ostatecznie kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia szkody powstałej w dniu 16 listopada 2015 roku skutkującej powstaniem obowiązku wypłaty odszkodowania przez pozwanego oraz fakt wypłaty na rzecz poszkodowanej odszkodowania w kwocie 6.768,25 zł były bezsporne. Sporna pomiędzy stronami była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany kwestionował zasadność użycia do naprawy przedmiotowego pojazdu części oryginalnych z logo producenta pojazdu wskazując, iż w jego ocenie w niniejszej sprawie zasadnym jest dokonanie naprawy z użyciem części alternatywnych również o jakości Q. Podnosił też, że w przypadku naprawy pojazdu wartość szkody równa jest kosztom jego naprawy.

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie do treści art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy). W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych

części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

W niniejszej sprawie w toku postępowania nie zostało wykazane czy samochód powoda został naprawiony, a nie ma żadnych podstaw by hipotetycznie zakładać, że pojazd został naprawiony. W tej sytuacji należy przyjąć zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Poniesiona przez poszkodowanego szkoda nie zależy bowiem od tego, czy naprawił samochód, ale wyraża się utratą jego wartości w stosunku do pojazdu nieuszkodzonego. Należy pamiętać, iż wymagalność roszczenia o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego nie jest zależna od tego czy naprawa została już dokonana. Celem odszkodowania jest bowiem wyrównanie uszczerbku majątkowego który powstał w wyniku zdarzenia wywołującego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą rozmiarowi szkody ustalonemu w sposób przewidziany przepisami prawa. Co więcej, Sąd Najwyższy podkreślał, iż na wysokość świadczenia ubezpieczyciela nie ma wpływu dokonana przed likwidacją szkody przez zakład ubezpieczeń naprawa pojazdu i jej zakres. Nadto Sąd Najwyższy wskazuje, iż wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z chwili ich ustalenia (takie stanowisko SN wyraził m.in. w wyroku z dnia 27.06.1988 r. I CR 151/88, wyroku z dnia 11.06.2001 r. V CKN 266/00, uchwale z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, wyroku z dnia 16.01.2002 r. IV CKN 635/00, wyroku z dnia 7.08.2003 r. IV CKN 387/01, wyroku z dnia 7.08.2003 r. IV CKN 387/01, wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym było zatem ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W tym zakresie Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. S. jako na pełnowartościowym źródle wiedzy specjalnej, ostatecznie niezakwestionowanej przez żadną ze stron.

Zgodnie z treścią opinii przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego samochodu wynikający z kolizji z dnia 16 listopada 2016 roku, według cen z daty szkody, stawce 90 zł za roboczogodzinę pracy przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu (o umownym oznaczeniu „O”) wynosi kwotę 12.979,42 zł brutto, zaś przy wykorzystaniu dostępnych części oryginalnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu, pochodzących od dostawców alternatywnych spoza sieci dilerskiej (o umownym oznaczeniu „Q”) wynosi kwotę 12.619,17 zł. brutto.

Sąd ustalił całkowitą wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu dostępnych części oryginalnych z logo producenta pojazdu.

Wątpliwości czy części konieczne do naprawy pojazdu winny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględnić ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości

odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

Jak zostało wyżej wskazane, wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego obejmują koszt nowych oryginalnych części zamiennych, jeśli ich użycie było konieczne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonemu przedmiotowi waloru stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Uwzględniając zatem wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 6.768,25 zł. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.211,17 zł tytułem odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu (punkt 1 sentencji wyroku) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. (punkt 2 sentencji wyroku)

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i zasądził je od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu i oddalił żądanie w tym zakresie w pozostałej części.(punkt 1 i 2 sentencji wyroku)

O kosztach postępowania w punkcie 1 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 1 k.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie zastosować należało zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów.

Powód dochodził zasądzenia na swoją rzecz kwoty 7.350,40 zł. Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 6.211,17 zł. Powód wygrał zatem sprawę w 85 % zatem powinien ponieść koszty procesu w 15 %.

Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 3.285 zł (w tym z tytułu opłaty sądowej od pozwu – 368 zł, zaliczki na wynagrodzenie biegłego – 500 zł, kosztów zastępstwa prawnego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym ustalonych na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) - 2.400 zł oraz z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł.)

Pozwany poniósł koszt procesu w wysokości 2.417 (w tym z tytułu kosztów zastępstwa prawnego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym ustalonych na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) - 2.400 zł oraz z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł.)

Łącznie koszty procesu wyniosły 5.702 zł. Biorąc pod uwagę udział w jakim każda ze stron powinna je ponieść powód ponieść w wysokości 855 zł. a poniósł je w wysokości 3.285 zł. W tej sytuacji Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego kwotę 2.430 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (punkt 1 sentencji wyroku)

W toku procesu Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy kwotę 454,60 zł z tytułu wynagrodzenia biegłych.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych tj. z dnia 27 maja 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025) w zw. z art. 100 zdanie 1 k.p.c. Sąd nakazał pobrać tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa od powoda z zasądzonego w punkcie 1 sentencji wyroku roszczenia kwotę 67,60 zł (punkt 4 sentencji wyroku) oraz na podstawie art. 113 ust.1 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwotę 387 zł (punkt 3 sentencji wyroku).